

Pietisten.

Namnet Pietist kommer af ett latinskt ord, Pietas, gudaktighet.

N:o 12.

December 1861.

20 Årg.

Epistelen till de Romare.

Cap. 6: 4—7.

4. Så äro wi ju begrafne med Sonom, genom dopet, i döden; att såsom Kristus är uppväckt ifrån de döda, genom Fadrens herrlighet, så skole ock wi wandra i ett nytt lefwarne.

Apostelen hade förut sagt, att wi äro "döpte till Christi död" (v. 3). Nu uttrycker han det sålunda: "wi äro begrafne med Sonom, genom dopet, i döden" — egentl. "till döden" (gr.-t.). — Här säger oss Apostelen den stora hemligheten af dopet. Han säger, att wi deruti äro "begrafne med Kristus." Och han sammanfätker ett ord, som betecknar huru wi genom dopet blifwa på det innerligaste förenade med Kristus. Det heter egentligen: "Vi äro sammanbegrafne med Sonom (synetaphämen avto); wi blifwa i dopet så alldeles ett med Kristus, att det är såsom om wi sjelfwe hade dött och begrafnats i och med Hans död och begrafning; att wi äro, såsom någon uttryckt det, "vårt begrafna husmuds begrafna lemmar." — Huru skulle wi då ännu lefwa i synden? Det är den fråga (v. 2), Apostelen åsyftar. Nej, säger han, "wi äro begrafne med Sonom till döden", till Hans död (v. 5, 10,) att såsom Kristus i sin död och begrafning tog affled från våra synder, så skola ock wi, uti denna förening med Sonom, taga affled från lifwet i synden. "Den som blifwer döpt," säger Luther, "den blifwer dömd till döden. Likasom sade presten, när han döper: Si, du är ett syndigt kött, derföre bränner jag dig i Guds namn och dömer dig till döden, att med dig alla dina synder skola dö och gå under. Och ju förr menniskan (samligen) döer efter sitt dop, desto förr blifwer hennes dödpelse fulländad; ty synden upphörer icke helt, medan denna kropp lefwet, hvilken är så alldeles i synd aflad, att synden är dess natur." Att ordet "begrafne" icke innebär, såsom det kunde tydas, att ingen synd mera lefwet i oss, det förklarar Apostelen nog tyd-

ligt i v. 6, då han säger, att vår gamla menniska är korsfäst med Kristus, "på det syndakroppen skall warda om intet." "Syndakroppen" är således ännu qwar; Apostelen säger icke, att den redan är worden om intet, utan att den "skall warda om intet." — Att wi äro "begrafne med Kristus" betecknar således endast, att wi äro i dopet insatte i Christi döds gemenskap och lighet, hwarföre, såsom redan är anmärkt, Apostelen och tillägger de orden: "till döden", d. ä. att synden skall dödas, såsom Christi död war en syndens död; "ty det Han blef död, blef Han synden död en gång" (v. 10). Och då Kristus endast för syndens skull blef död och begrafwen, war detta ett stort bewis på Guds stränga wrede öfwer synden; derföre skall Han icke heller tåla att synden lefwär och herrskar i oss, utan har derföre gifwit oss Kristus och dopet, att wi skola döda synden och icke mer låta henne lefwa upp och regera; hwilket skulle ske, om wi gifwe henne frihet; derföre skall hon beständigt hållas såsom död och begrafwen. Ja, derföre har Kristus för sina lärjungars upptagande i sitt förbund gifwit oss en sådan stiftelse som dopet, hwilket i sjelfwa sin form äfwen skulle afbildas en begrafning eller en inwigning till förgängelsen *), för att desto bättre påminna oss om

*) Då det första sättet för döpselsen, neml. nedsänkning i watten, afbildade en hel begrafning, — och begjutningen deremot endast afbildar sjelfwa inwigningen till förgängelse, neml. jordsäfningen, — har det händt, att ensaldiga själar satt i fråga om de wore rätteligen döpta, då de icke blifwit helt nedsänkta i watten. Att så låta sig störas blott för olika former, innebär alltid ett förgåtande af Nya Testamentets utmärkande natur, till stillnad ifrån det Gamlas. Det tillhörde Gamla Test. att fästa menniskor wid former; i det Nya åter, går allting derpå ut, att wi skola se på sjelfwa saken, med andligt ljus och till det endast se efter meningen i hwarje bud, och äfwen i denna betydelse "tjena i ett nytt wäsende efter anden, icke i det gamla wäsendet efter bokstafwen" (Rom. 7: 6). Se Christi ord i Joh. 4: 21—24. Att man i Nya Test. sålunda bör se efter andan af ett bud, efter saken, systemålet och nyttan, det förstod den Apostoliska församlingen, då den t. ex. började att, i stället för Lördagen, sin Söndagen såsom sabbath, då likwäl Tredje budet talar om Lördagen — så och, då den började under förföljelsestiden, i fångelser eller wid slafsångar, när hel nedsänkning i watten icke war möjlig eller lämplig, att döpa med begjutning. (Just. Apol. II pag. 93. Cyprian. Ep. ad Magnes. pag. 153.) Kärleken är alla lagars anda. Den som för bokstafwen af ett bud, eller kanse blott för ett tidigare bruk, gör något som strider emot kärleken, t. ex. bekymrar de swagtrognas samveten (Rom. 14. jemf. 1 Cor. 9: 20,) den bryter emot Evangelii anda och den kärleksrike Gudens wilsa och mening. Sådant förstod Moses, då han under hela wandringen i öknen, blott för resans besvärigheter, uraktlåt omstfärelsen, huru allwarfamt än Guds bud derom lydde. Dufwud-saken är wisserligen, så sannt wi fattat Christi sinne och Nya Testa-

detta förbund, att wi i förening med honom icke skola lefwa i synden, utan att det skall så wara slut med det gamla syndalifwet, som det är slut med en människas jordelif, när hon är död och begrafwen. Men såsom wi wäl märkte, då wi under 3:dje versen betraktade flera Skriftens ord om dopet, så skulle det samerligen icke blott wara en sinnebild till detta andliga afdöende från synden, utan ock werkligen insätta oss i Christi döds och lifs gemenskap, hwarigenom wi skulle äga icke blott frihet från syndens skuld, utan ock en ny helig kraft, hwilken dödar synden och frambringar ett nytt lefwerne efter Christi förebild. Sådant ligger i orden: "Wi äro sammanbegrafne med honom, genom dopet, till döden."

Att såsom Kristus är uppväckt ifrån de döda, genom Fadrens herrlighet, så skole ock wi wandra i ett nytt lefwerne. Wi äro derföre sammanbegrafne med Kristus, säger Apostelen, att wi icke blott skola wara honom like i hans död, utan ock i hans uppståndelse och lif. Såsom Kristus icke blef liggande i grafwen, utan uppstod ifrån de döda, genom Fadrens herrlighet, och nu i detta sitt upphöjda tillstånd, befriad från synden och döden, lefwer i ett nytt och himmelskt lif; så skola ock wi, genom samma kraft, blifwa nya människor: först inför Gud fullkomligt fria från synden, upphöjde till Guds barn, rättfärdige och salige; och sedan äfwen i våra hjertan hafwa ett nytt andligt lif, uppståndne från det gamla, döda wäsendet under synden och ottron, och wandra i ett nytt lefwerne efter Christi förebild. Detta skall icke blott wara en lag och ett människans sträfswande, utan ett rent Gudomligt werk i alla dem, hwilka i sanning blifwa "föddes af watten och Andan" (Joh. 3: 5.). Apostelen säger neml.: "Såsom Kristus är uppväckt ifrån de döda, genom Fadrens herrlighet." Christi uppståndelse ifrån de döda war ett werk af "Fadrens herrlighet", d. ä. af hans "herrliga makt" **). Så är ock en Christens nya lif, såsom i Eph. 1: 19, 20 uttryckligt säges, ett werk af "Guds mäktiga starkhets werkan, hwilken Han werkade i Christo, då Han uppväckte honom ifrån de döda." En sann Christen är ett Guds werk. Märk detta: En sann Christen är icke, såsom de oförståndige mena, ett werk af bibragta öfvertygelser och egna ansträngningar, utan ett werk af Gudomliga krafter; han är "född af watten", "icke af köttslig wilja, icke heller af någon mans wilja, utan af Gud född" (Joh. 1: 13), "född af oförgänglig säd" (1 Pet. 1: 23,) "delaktig af Guds natur" (2 Pet. 1: 4), "Guds säd blifwer i

mentets anda, att wi weta, såsom Apostelen här lärer, att wi i dopet äro "begrafne med Kristus."

**) "Fadrens herrlighet", eller ära, kan wißt beteckna sammansättningen af alla hans Gudomliga fullkomligheter, men här åsyftar ordet hans allmakt; se Eph. 1: 19, 20.

honom" (1 Joh. 3: 9). Wisserligen måste öfvertygelse bibbringa människan, genom Ordet; wisserligen måste hon komma i kamp och strid, för att göra derefter; men med blott öfvertygelse och ansträngningar är man ännu endast "dött", "född af fött" (Joh. 3: 6). Har du icke fått Guds Ande, som verkar i dig ett nytt sinne och hjerta, så är du ännu död; skall du så det lif, som kan ingå i Guds rike, så måste Gud ännu gifwa dig sin Heliga Ande, hwilken verkar i dig en "ny skapelse" (2 Cor. 5: 17), ny syn och hörfel, nytt sinne och håg, nya andliga krafter. Och detta börjas dermed, att Han borttager det "sweptade, hwar med alla folk beswepte äro" (Ef. 2: 7,) neml. det andliga dödmörkret, och du waknar upp såsom till en ny werld och får syn på Jesum, Guds Son, för oss utgifwen, — får se att allt hwad du är, gör och förmår, är af synd förpestadt, och att all din salighet är blott i Honom, som för oss död och uppståndet är. När det icke mer är blott en öfvertygelse i förståndet, utan det gifwes dig af Anden att se, hwad du har i Kristus, neml. en fullkomlig rättfärdighet, Guds wänskap och ewigt lif, då inströmma i själen så underliga lifs-krafter, som endast erfarenheten kan skiljara. Det är wisserligen samnt, att vårt lif med Christo i Gud är ofta mycket fördoldt (Col. 3: 3) och öfverhöljdt af de gamla naturens mångahanda uselheter; men det är dock icke ett endast tänkt och inbilladt lif, utan en stor verklighet, som öfwen bewisar sig i hela vår återstående lefnad på jorden, neml. på det sätt som Apostelen här säger:

Så skole oss wi wandra i ett nytt lefwerne — egentligen: "i lifwets nyhet." — Wi skole icke blott tänka och inbilla oss ett nytt lif, ja, icke ens blott ega det, utan det skall bewisa sig, neml. dermed, att wi oss "wandra i lifwets nyhet", d. ä. icke blott i några nya gerningar, nya christliga seder, utan i allt det nya wäsende, som af Anden födes; wi skole "förwandlas med vårt sinnes förnyelse" (Rom. 12: 2), der skall wara ett nytt inre lif, ny håg och lust till Guds lag, nya tankar, ny smak och nytt omdöme, så att wi i hjertat älska hwad wi förr hatade, och deremot hata hwad wi förr älskade. Churu köttet alltid behåller sin art, att älska synden och förakta Gud, hwaraf ofta mörket och förbröllelse uppstå, kan dock icke Anden beständigt wara fördolt, hwilken gör att wi dock ogilla och fördöma vår egen ondsk och efter vårt egentliga sinne innerligen älska hwad Gud älskar.

Och märk åter, att uti denna "lifwets nyhet" skole wi "wandra" — icke blott tillfälligt uppträndas af en helig håg, som snart försvinner, utan för hela vårt återstående lif gå en helt annan wäg än hela werlden; så att, om wi oss snaswa, stapla och falla, wi dock åter stå upp och börja på nytt att kämpa emot synden; och om wi än stundom tröttnas och blifwa försumlige, att wi på nytt wäckas och upplifwas i tron och kärleken, börja åter att bedja och samla nya krafter till wandringens fortsättande.

Att detta verkligen sker, då vi äro födde af Gud, så att vi det ena året och årtiondet efter det andra förbliwa i samma lif och öfning, oaktadt vi hafwa hela djefwulens rike emot oss, köttets och werldens motstånd, och oaktadt Gud derjemte ofta ställer sig så underlig emot oss, som om Han alldeles öfvergifwit oss under inre eller yttre nöd, ja under djefwulens wåld — att vi ändå aldrig kunna riktigt öfvergifwa den så underlige Guden och Hans wäg, utan ännu alltid fortfara med samma öfning, att tro och bejsa m. m., det är wißt ett besynnerligt och tänkwardt bewis att här icke blott är ett menskligt sträfwande, utan ett Gudomligt lif i själen. Denna wandring i lifwets nyhet kommer wisserligen endast af någon innerlig förening med Kristus, en hemlighetsfull men dock verklig förening. Derom säger nu Apostelen vidare:

5. Ty om vi samt med Gonom inplantade warda till en lika död, så warda wi ock uppståndelsen like.

Här uttalar Apostelen mera uttryckligt hemligheten och grunden till den nya wandringen. ("Ty", säger han — hwilket ord leswar en förklaring på det nyss sagda.) Och hemligheten är denna: Wi äro sammanplanterade med Kristus till Hans uppståndelses likhet. Språket lyder mera ordagrannat sålunda: "Ty om wi äro sammanplanterade (eller ock: sammanwårte) med Hans döds likhet, så skola wi ock warda det med uppståndelsens." Och hufwudtanken är denna: Apostelen hade förut sagt, att wi äro "begrafne med Kristus, genom dopet, till döden" — detta motswarar "inplantningen till Hans döds likhet" — nu säger han: men wi äro ock likaså wißt (i dopet) inplantade till Hans uppståndelses likhet *); wi skola icke blott qwäfwas och dödas till den gamla menniskan — en ny människa skall ock framkomma och uppstå, hwilken i helighet och rättfärdighet ewighetligen för Gud leswa skall. Men allt hwad här säges om dopet (såsom att wi bliwa "begrafne med Kristus", "inplantade" o. s. w.) det blir en leswande sak och bewisning der, hwarest tron och "den Helige Andes förnyelse" tillkomma. Då blir det sanning och öfning uti oss, att wi afbö ifrån synden och wandra i ett nytt leswerue.

Och måtte nu hwar och en här märka hwad som är den sanna helgelsens hemlighet. Apostelen säger icke, att wi skola blott fara efter Christi döds och uppståndelses likhet, utan han säger,

*) Då någre hafwa härwid tänkt på våra kroppars uppståndelse, efter wi äfwen för denna hafwa vår grund och borgen i Christi uppståndelse (Joh. 11: 24, 25; Rom. 8: 11; 1 Cor. 15: 12—57,) må erinras, att i vår text dock icke talas derom, såsom sammanhanget wisar. "Uppståndelsens likhet" måste ju motswara den "döds likhet", som här omtalas (v. 2, 3, 4, 10, 11,) och således wara den andliga uppståndelsen från synden (v. 4.)

att wi äro "inplantade, sammanplanterade med Christus, till Hans döds och uppståndelses likhet." Ehwad det bör heta sammanplanterade eller sammanwårte *), så betecknar dock orden den innerligaste förenig med Christus. Ehwad kan utgöra en innerligare förenig, än den, emellan en växande gren och dess stam? De äro ju alldeles en kropp; samma lif och safter, som äro i stammen, äro också i grenen; de äro till sjelfwa wäsendet ett. Hvilket under af Guds nåd! Herren Christus har sjelf så beskriwit förenigen emellan Sig och de trogna, neml. med bilden af grenarna i winträdet (Joh. 15:). Der talar Han om detta "sammanväxande" med Honom och säger: "Jag är winträdet, I ären grenarna; den som blifwer i mig och jag i honom" o. s. w. Han sade också samma afton till sin himmelske Fader, uttryckligt så: "Jag i dem, och du i mig; att de stola wara fullkomne uti ett" (Joh. 17: 23). Detta är wist ett nådesunder, som öfwerstiger alla våra tankar. — Och såsom Apostelen här framhåller denna innerliga förenig med Christus, detta "sammanväxande", såsom grunden till den rätta helgelsen, till köttets dödande och till wandringen i det nya lefwernet; så säger också Herren Christus: "Den som blifwer i mig, och jag i honom, han bär mycken frukt; mig förutan kunnen I intet göra. Såsom grenen kan icke bära frukt af sig sjelf, med mindre han blifwer i winträdet; så kunnen icke heller I, utan I blifwen i mig." Wi borde dock höra och tro Herren sjelf och Hans Apostel. Huru många tala icke om helgelsen, hwilka dock hafwa en hel annan lära derom, då de endast med bud, regler och pådrifwande wilja göra menniskor heliga, utan afseende på om de stå i förenig med Christus, äro "döda ifrån lagen" och lefwa i tron. Må hwar och en afstå sig för denna mäktiga förförelse, hwilken skapar endast "hvitmenade graswar", skrymtan och werkhelgon, och hwilken derjemte ligger grundad i allas natur, neml. då wi alltid äro böjde att anse oss sjelfwe ega krafter att göra Guds wilja, om wi endast anstränga oss. Minns då i alla dina lifsdagar, att när Apostelen wille företaga den läran om helgelsen, han icke började med att endast gifwa bud och regler, icke heller med att endast straffa, förmana och pådrifwa, utan skrifwer först om grunden och willkoret för all sann helgelse, neml. en innerlig förenig med Christus. Wi äro "sammanplanterade", wi äro "döde med Christus", samt med Honom "begrafne" och "uppståndne" — sådant måste gå förut, säger han. Såsom han också i Epistelen till de Colosser börjar förmaningsafdelningen med de orden: "Om I nu ären uppståndne med Christus" etc. "ty I ären döde", etc. (Col. 3:). Och när Herren sjelf förklarar huru wi stola kunna bära frukt, så säger Han: "Om I blifwen i mig." "Såsom grenen icke kan bära frukt af sig sjelf" etc.

*) De olika stamord, från hwilka man härledt symphytái, gifwa dock så lika mening som "sammanplanterade" och "sammanwårte."

När skola wi dock warda frige ifrån den olyckliga dårskapen att wänta frukt innan trädet ännu är planteradt? — den djupa inbillningen, att wi i oss sjelfwa ega krafter att bära goda frukter!

Är du icke sammanplanterad med Kristus, så är det omöjligt att du kan bära god frukt. Deremot är det också lika omöjligt att du kan blifwa utan frukt, om du är i verklig förening med Kristus; såsom Han sjelf säger: "Hvilken som blifwer i mig, och jag i honom, han bär mycket frukt." Då Han säger: "en gren i mig, som icke bär frukt", talar Han om dem, som "hafwa namnet att de lefwa, och äro döde" (Uppenb. 3: 1); men om allt, som verkligt lefwer i honom, säger Han, att det "bär frukt, somt hundradefaldt, somt sextiofaldt och somt trettiofaldt." Det är omöjligt, att Kristus och Hans Andä, boende uti oss, skulle ingenting uträtta. Derför, om du lefwer blott "dig sjelfswom", efter denna werldens lopp, och gör hwad förtet och sinnet lyfter, främmande för det sinne som älskar Guds lag, det sinne, som angriper och kufwar den gamla menniskan, så kan du deraf weta, att du icke lefwer i förening med Kristus. Och att du i dopet är en gång inplanterad i honom, eller att du nu bekänner dig tro och tillhöra honom, det hjälper dig då icke, när du nu fortfarande lefwer utan förening med Kristus; du har förnekat ditt dop-s-förbund och är en ifrån Kristus afbruten gren, som på detta sätt alltmer förtorkas. Men Gud, som de döda gör lefwande och kallat de ting som icke äro lika som de wore," Han gör ännu alltid stora underverk. Just "då wi så döde woro i synderna, hafwer Han oss samt med Kristus gjort lefwande." Han är "rik i barmhertigheten, för sin stora kärleks skull." Han vill ännu, äfwen med dig, göra det underverket, hwarom Kristus sade: "De döde skola höra Guds Söns röst; och de henne höra, de skola lefwa" (Joh. 5: 25).

Men dessa ord: "sammanwäxte till Hans döds och uppståndelses likhet", förklarar kanske ännu mera träffande genom en annan bild af Kristus, neml. då Han liknar sig wid ett hwe-tetorn, som måste dö och nedmyllas, innan det bär frukt (Joh. 12: 24). Så måste också wi först dö och nedmyllas, till all vår egen förmåga och duglighet, innan wi kunna få ett nytt, himmelskt lif och blifwa en sådan säd, som den himmelske fördermannen gillar och insamlar i sina lador. Så länge menniskan sjelf ännu är och förmår något, är allt hwad hon gör, äfwen hennes frommaste wäsende, "föddt af kött" och wederskyggligt för Gud. Då det är som bäst, är det besmittadt med sjelförgudningens last, och desutom med allehanda den förgiftade naturens styggheter. "Swar och en plantering", säger Kristus, "som min himmelske Fader icke planterat hafwer, skall uppryckas med rötter." All vår egen kraft och förmåga, klohet och verksamhet, måste blifwa nedslagen och tillintetgjord, om Gud skall uppenbara sin kraft på oss. Den som skall warda rätteligen wis och upp-

lyst, måste först blifwa en blind och en däre; den som skall blifwa rättfärdig och salig, måste först blifwa en fördömd syndare; den som skall erhålla Guds kraft till helgelse, måste först blifwa rätt swag, wanmäktig och tillintetgjord. Först då, när syndaren ligger der alldeles förlorad, brottslig, fördömd, wanmäktig och rådlös, men i denna sin förtappade besägenhet får höra Guds Söns röst om idel barmhertighet och nåd, först då börjar det sanna lifwet uti honom. Af denna hemlighet förstå de laglöse allintet; den är för dem ett svart mörker och dårskap; ty de mena, att då man endast rätt allvarligt anstränger sig, så warder man helig. Och Christi ord: "Wig förutan kunnen I intet göra, lasta de bakom sig (Ps. 50: 17), eller fatta de det endast så, att man måste bedja. Men Herren säger icke: utan I bedja till mig; nej, Han säger så: "Utan I blifwen i mig, såsom grenen i winträdet, kunnen I intet göra; blifwer i min kärlek." Wisserligen fordras här att bedja; men med allt bedjande blifwer ingen sann helgelse, om icke äfwen det sker, som Skriften lärar, att du blifwer "död", wanmäktig och förlorad i dig själf, och får ditt lif endast i Kristus, "sammanwärt till Hans död och uppståndelses lifhet." Nej, det måste gå efter denna regel: "Utan hweteket faller i jorden och warder dödt, så blifwer det allena; men warder det dödt, så bär det mycket frukt."

Si, detta är begynnelsen till en sann helgelse. Förut, då man wäl är wäckt och arbetar med sin förbättring, men icke blifwit helt förtappad och död; och då man wäl håller ordet om Kristus för sant, men aldrig blifwit för egen del salig och frigjord ifrån lagen; så är allt helgelse-arbete antingen falskt, sjelfgjordt, inbilladt, eller ängsligt, twunget, swårt och omöjligt; såsom i Rom. 7:de Cap. uttryckligt säges, att wi kunna icke "göra Gudi frukt", kunna icke "wandra i det nya wäsendet efter andan", förrän wi blifwit "dödade ifrån lagen", "friade ifrån benene, som oss höll fångna." Men då är wißt den rätta helgelsen börjad i ditt hjerta, när du haft den erfarenheten att du säger: Så ängsligt jag sökt både rättfärdighet och helgelse i mig sjelf, har jag på allt mitt arbete kommit på fram, men omsider funnit både min rättfärdighet och min helgelse uti en annan — endast i min Herre Kristus. Jag tänkte mycket göra, jag kämpade, jag bad, jag gjorde föresatser, men blef mer och mer ohälsig, syndig och fördömd, tilldes jag förtwiflade på allt arbete och låg der såsom förlorad. Då kom Herren och gjorde mig lefwande; jag blef salig i Hans nåd allena. Men jag föll åter ofta i den gamla inbillningen om egen kraft och duglighet; jag mente att det wore dock min sak att helga mig; jag började åter med eget arbete, jag skulle så och så tro, bedja, strida, och mente att jag sjelf hade någon kraft dertill; då blef jag ännu wanmäktig och förlorad, kunde icke tro, icke bedja, icke ens något tänka, mer än det Herren för hwar stund werlade i mig; och när jag sålunda blef på

nytt nedslagen, wanmättig och död, då kom åter Herren med sitt Evangelium och förde mig igen till fästet, derifrån jag war afwä-
len, till Hans nåd allena, och då fick jag åter lust och kraft till
det goda. Si, när du erfärit något sådant och på detta sätt fun-
nit blott uti Kristus både din rättfärdighet och din helgelse, så
att du känner dig uti allting och hwarje stund bero af Honom,
då känner du hwad den rätta helgelsen är, då är det samting i
din gamla människas dödande. Då blifwa icke blott hennes
utbrott hämmade, utan då dödas det inre, dödas sjelfwa hjer-
tat och lifwet i gamla människan, neml. den djupa, oändliga
sjelfwissheten, inbillningen om någon egen kraft och duglighet.
Det är denna djupa sjelfwisshet och inbillning, som utgör sjelf-
wa lifwet och hjertat i den gamla människan; och från denna
fälla flyter sedan en gruslig syndafloed i alla naturens krafter, så-
som höghmod, gudförgätenhet, säkerhet, otro, kallsinlighet, olydnad,
sjelfwäld, wällust, wrede, otålighet, falskhet, lögn m. fl. synder
och styggelser. Skall nu all denna ormasäd angripas och dödas,
då måste wist allraförst den djupa sjelfwissheten, den inbillade
egna kraften, blifwa nedslagen — och detta icke blott en gång,
wid omvändelsen, utan ock genom hela vårt lif, i den dagliga
bättringen. Likasom wi första gången genom lagen kommo på
kam, med allt hwad wi företogo till att göra oss rättfärdiga, så
måste wi ock allt framgent blifwa oupphörligen nedslagne och för-
dmusade, så snart wi wilja något wara, warda och förnä, på
det wi aldrig skola få war tröst och förnöjelse i oss sjelfwa, eller
i något som inom oss är, utan endast i Herren Kristus sjelf.
Och på detta sätt blifwer, såsom nyss fader, sjelfwa hjertat i den
gamla människan genomstungit och dödad. Men att wi icke må
blifwa liggande i war uselhet, eller stanna i trældom och wan-
makt, utan den nya människan, "Andans sinne, som är lif och
fri", också beständigt måtte näras och widmakthållas, så är lika
nödigt, att wi ock genom Evangelium blifwa beständigt tröstade
och upprättade i samwetet, glade och salige i nåden. På detta
sätt blifwer det alltid en werklig och lefwande helgelse af Anden,
icke en sjelfgjord, död och yttlig.

Sådant böra wi begynna wid Apostelens ord, att wi äro
"sammanplanterade eller sammanwarte med Christi döds och
upståndelses likhet" — wi äro sammanwarte med det hwetelkor-
net, som måste dö och nedmyllas, innan det kunde bära frukt.
Dessför är ock detta wägen för oss, innan wi kunna få andligt
lif och krafter: Wi måste dö och tillintetgöras, på det Kristus
allena måtte lefwa och verka uti oss. Wi måste wara Christi
lemmar och gå samtliga wäg som Hustru det.

6. Betande, att war gamla människa är korsfäst med
Honom, på det att syndakroppen skall warda om intet, att
wi icke härefter skole tjena synden.

Betande — egentligen: "Detta wetande, detta kännande,

att vår gamla menniska" etc. Textens ord på "vetande" har äfwen betydelse af erfarenhets-känedom. Apostelen vill säga: Att vi äro sammanplanterade med Kristus till Hans döds och uppståndelses likhet, det måste icke vara någonting owigt för oss, som weta och erfara, att vår gamla menniska är korsfäst med Sonom. Weta vi intet derom, då hafwa vi ännu icke blifwit nya menniskor. Vår förenig med Kristus måste icke blott tänkas, utan erfaras.

Vår gamla menniska och syndakroppen. Då Apostelen skiljer emellan vår "gamla menniska" och "synda-kroppen", så finne vi, att med vår gamla menniska menas hela vårt förra lif i synd och otro, vårt gamla jag, vår förra lifsriktning, sådan den war före vår nya födelse, då vi icke fruktade Gud, då vi aktade hwarken Hans hotelser eller Hans nåd, utan lefde fritt efter vårt köttets begärelser och efter denna werldens lopp m. m. (Eph. 2:2, 3). Att Apostelen menar med vår gamla menniska icke egentligen sjelfwa naturen, den fallna naturen, utan hela vårt förra lif och lefwerne, det märke vi deras, såsom nyss är sagdt, att han skiljer emellan "vår gamla menniska" och "syndakroppen;" derföre betecknar vår gamla menniska hela lifsriktningen före den nya födelsen, hela vårt inre och yttre lif under otro och Guds förakt. Detta vårt förra lif kallas "vår gamla menniska" till motsats mot den nya (Eph. 4: 22, 24; Col. 3: 9, 10). Det må också kallas "vår gamla menniska", ty hon har warit sådan allt ifrån vår första födelse, man kunde säga, ända ifrån syndafallet, lika hos alla Adams barn. — Med syndakroppen åter, eller "syndens kropp" (gr.=t.), som skall genom den gamla menniskans korsfästande warda om intet, — med denna syndens kropp menas detsamma som eljest i Skriften kallas köttet, neml. sjelfwa syndaförderfwet uti oss, betraktadt såsom en kropp, sjelfwa synda-naturen med dess onda begärelser och dess utbrott i syndiga ord och gerningar. Denna inneboende och werksamma synd har Apostelen i Col 3: 5 uttryckligt framställt såsom en kropp, då han säger: "Så döder nu edra lemmar, som på jorden äro: boheri, orenlighet, lusta, ond begärelse och girighet" etc. Då han sålunda talar om våra "lemmar", och de woro blott försälda utbrott af synden, så märke vi, att han framställer synden såsom en kropp." Det är denna "syndens kropp", som skall genom den andliga korsfästelsen "warda om intet" *).

*) Någre hafwa ment, att med "syndens kropp" skulle menas sjelfwa menniskokroppen, "såsom. säte och organ för synden", säga de, och således, att den gamla menniskans korsfästelse skulle hafwa till ändamål, att (whina), "på det att") menniskokroppen skall "warda om intet." Om vi också taga detta ord, "warda om intet", i dess lindrigaste betydelse af "göras owerksam", "beröfwas sin kraft", så wore dock härmed den tanken antagen, att syndens makt ligger i kroppen, att med "köttet" skulle menas blott kroppen; men en sådan mening är wisserligen icke Skriftens, hwilken kallar den "naturliga menniskan"

Korsfäst med Honom — eller "med korsfäst", "tillsammans korsfäst." Allt hwar som stedd med Kristus i Hans lifande, död och uppståndelse, har sina motswarigheter i en Christens nya lif. Så äro wi sammanplanterade med Honom. Apostelen har förut sagt, att wi äro döpte till "Hans död", att wi äro "begrafne med Honom", och inplantade till Hans "uppståndelses likhet"; nu säger han, att wi ock äro "korsfäste med Honom." Att wara "korsfäst med Kristus" har hos Paulus twenne bemärkelser. Då han i Gal. 2: 19 säger: "Jag är korsfäst med Kristus", åsyftar det delaktigheten i Christi egen korsfästelse på Golgatha, då wi alla woro i Honom innefattade inför Guds dom, och "wi hälle det så, att om en är död för alla, så äro de alla döde" (2 Cor. 5: 14); om en är korsfäst för alla, så äro de alla korsfäste. Den betydelsen har uttrycket i Gal. 2: 19, såsom sammanhanget wisar. Men i vår text betyder det något annat, då Apostelen säger: "Vår gamla menniska är med korsfäst", neml. att såsom Christi kropp fästades, med spikar genom Hans händer och fötter, wid korsträdet; så är ock hela vår af Adam ärfda och under vårt otroslif fritt utöfwade ondsla nu genom föreningen med Kristus fängslad och afdöende. Och så-

ordagrannat "själigt" (gr.-t. 1 Cor, 2: 14,) och talar om "köttets vilja" (gr.-t. Eph. 2: 3) köttets "sinne" och "förstånd" (Rom. 8: 6; gr.-t. Col. 2: 18,) hwilka ord säga oss, att synden egentl. är ett andligt ondt. Att vår kropp har sinnliga drifter gemensamma med djuren, deruti består icke egentl. vår syndighet, utan twärtom, just derföre, att wi äro syndiga, i själens krafter förderfwade, derföre blifwa ock kroppens drifter bragta i olydnad emot Guds bud, hwari synden egentligen består. Apostelen säger i v. 12: "låter icke synden wäldig wara uti eder lekamen;" han säger icke: låter ej eder lekamen wäldig wara. Wi märka, att det är synden, som här framställles såsom den herrskare, hwilken genom korsfästelsen skall warda om intet. Härill kommer, att kroppen är likawäl organ för Anden och des frukter, hos de pånyttfödde, som den är organ för synden. — Det wore att alltför mycket inskränka Apostelens syfte, om man tillägnade honom den meningen, att vår gamla menniskas korsfästelse skulle afse blott kroppens sinnliga drifters förswagande, då wi se och wete, att det är synden i sin helhet, som här öfwer allt omtalad. Det wore ock att gifwa stöd åt en rigtning, som af Apostelen särskildt brännmärkes såsom falsk, neml. den, att i sitt nit mot synden wända sig emot kroppen (se Col. 2: 23. 1 Tim. 4: 8). Att efter behof spåka honom, med fasta och arbete, är wäl nödigt (Rom. 13: 14); men att antaga den meningen, att hela "vår gamla menniskas" korsfästelse icke skulle afse något mera, än kroppens förswagande, det är wist att stjuta förbi hufwudmålet, som är synden i sin helhet. Och wi hafwa redan sett, att Apostelen åfwen på annat ställe (Col. 3: 5), framställt synden såsom en kropp med des "lemmar."

som en korsfäst människa aldrig mer kunde tänka på sin frihet, utan såg endast döden för sig; så är också en med Kristus korsfäst Christen bunden till ett beständigt afvändande från allt bödligt synd och Gud missagligt är. Och såsom korsdöden war en långsam och bitter död; så är också den gamla människans korsfästelse ett långsamt afvändande och mycket bittert för naturen. Och såsom en korsfästad war efter lagen en förbannad och afstyward kropp (5 Mos. 21: 23); så är också den korsfästade "gamla människan" både för Gud och det andliga sinnet förbannad och afstyward. Men såsom en korsfäst människa icke war genast död, utan kunde lefwa i många dagar, ett qwalfullt och afstyrande lif, ja, kunde också ännu på korset utfara i smådelser, såsom den ene rövaren på Golgatha gjorde; så är icke heller den gamla människan genast helt död, när hon är fästad wid korset, utan kan ännu röra sig, wrida sig och låta illa emot sjelfwa dödsstraffet, i det hon spjerner och strider emot den williga Anden; hwarom Luther talar ungefär sålunda: Anden säger till synden: Du skall wara död och icke röra dig; köttet säger: Jag är ännu icke död, jag måste bruka mitt lif medan jag hafwer det. Anden säger: Rövad ware Gud för en ewig förlåtelse! Köttet säger: Hvad wet jag af Gud och Hans nåd? Gud är icke nådig. Anden säger: Hans bud äro icke swåra; kärlek, tålmod, mildhet, lyfhet, ödmjukhet, — hwilka dyrbara gäfwor! Köttet säger: Hans bud äro swåra; jag will icke wara ödmjuk, mild, tålig, lyf, sakmodig. Anden säger: Gud skall gifwa mig en ewig rolighet i himmelen; köttet föraktar och säger: Hvad frågar jag efter himmelen! Hwar är himmelen och Guds rolighet? Jag tror intet sådant o. s. w. Sålunda strida Anden och köttet emot hwarandra, då den gamla människan är korsfäst, d. ä. den gamla lifs-rigtningen är afbruten. — Men såsom en korsfäst människa är både till höger och vänster fästad wid trädet, ja, både till högra och wenstra handen; så blir också i den andliga korsfästelsen allt, som tillhör den gamla människan, hämmadt och dödad, — äfwen sådant som är emot hwarannat stridande: såväl ett sjelfrättfärdigt, som ett syndigt wäsende; såväl glädjen i werlden, som glädjen i min egen fromhet; såväl girigheten, som slöseriet; såväl en syndig wrede, som en syndig kärlek; så väl säkerheten, som misstroheten, o. s. w. Det är ganska märkligt att betrakta, huru detta i verkligheten ser hos dem, som äro korsfästa med Kristus. Beträktning endast exemplet af Petrus. Då han troget följde sin Mästare, då bodades dagligen hans gamla Judiska sinne, hwilket alltid näpades af hans waksamme Herre. Men när han för sin förmenat lemades åt satan, föll och förnekade sin Mästare, då blef han deröfwer så förkrossad, att han gick ut och gret bitterligen. Då han sedan inför Rådet i Jerusalem stod fast wid samningen och bekände Christum, då blef han hudslängd af de öfwerste Presten, och äfwen genom sådant lidande dödas syndens lustar (1 Pet. 4: 1); men när han derefter i Antiochien af menniskofruktan flytt-

tar, då får han en allvarsam bestraffning af Paulus (Gal. 2: 11, 21). Korteligen: Då han war trogen och stark, då framträdde sjelfskärleken, och då fick han lida; men när han war swag och wacklande, då blef han ock bestraffad, då måste han också lida. Så är han korsfäst både till högra och wenstra handen. Så länge en Christen står under Andans tuftan, så skall han alltmer renas och dödas, huruhelst han är eller hafwer det. Är jag t. ex. rik på det jordiska goda och blifwer deraf frestad att göra mig ett paradis på jorden, göda köttet och lefwa werldsligt, då blifwer jag snart af Anden så tuftad och försträckt för min rikedom och wällesnad, att jag lider deraf mera än af fattigdom. Är jag åter fattig och lider lekamlig brist, då dödas också mitt köttsliga och werldsliga sinne. Är jag andligt begäfwad och werksam, då vill köttet snart hafwa ära och anseende dertför, eller ock i tyfhet sögna sig deröfwer; men då försträcker mig Anden allramest och säger mig: "Gud står emot de högfärdiga." Sålles jag åter i andlig fattigdom, känner jag brist på nåd, gåfwor och krafter, då dödas min egentärlehet äfwen deraf. Är jag waksam och trogen i bön och strid mot synden, så att jag vill försaka både synd och egen ära, vill allwarligt och i werkligheten wara den frommaste Christen, så har jag ock snart något medwetande derom och får en hemlig förnöjelse i min allwarlighet — wel då är jag på branten till det fall, hwarigenom änglarna föllo från himmelen till helwetet — "de främste skola wara de ytterste", — sådant säger mig då Anden. Men gifwer jag mig då twärtom till mera frihet och andlig lättja, efter som allt godt kan upplåsa mig; börjar jag nu att förakta och försumma den allwarliga waksamheten och gudsfruktan: då är åter min skuld och dom uppenbar, då blir jag åter bestraffad och försträckt. Sådant heter wiiserligen att wara fästad wid korset både med högra och wenstra handen. Säger du nu: "hwad är detta? skall jag från alla bäll straffas och tuftas, hwad skall jag då göra? Skall jag då ut i genting få hafwa hwila och ro? — så svarar Skriften werkligen så: "du skall hafwa din lust i Herranom." Men det åter är den gamla menniskans pina och död. Så står det till med en korsfäst. Huruhelst han sticker sig, så aflider han: är han stilla och undergifwen, så astynar dock hans lif; bröter och sliter han sig orolig hit och dit, så lider han blott desto mera. Han skall i alla händelser dö.

Syndakroppen skall wara om intet, att wi icke härefter skole tjena synden. Detta är det stora systemålet, för hwilket den gamla menniskan är korsfäst. Synden skall dödas, så samnt wi stå i förening med den helige Guden. Apostelen säger icke, att, genom vår gamla menniskas korsfästelse, synden redan är helt dödad — hennes fullkomliga aflidande sker icke förrän i den lekamliga döden — men han säger: "Syndakroppen skall wara om intet", skall astyna, skall mer och mer dödas; — "wi skola icke härefter tjena synden", d. ä. hon skall icke mer herr-

sta, wi skola icke mer lefwa i hennes tjenst. Sådant gör denna korsfästelse. Och till ett sådant utgående från syndens tjenst äro wi både förbundne och mäktige, då wi blifwit på det sätt, Apostelen härtills beskriwit, "döde" från vårt förra lif i synden och med Kristus uppståndne till ett nytt andligt lif. Då är hela vårt förra förhållande till synden afbrutet; wi äro icke mer i hennes tjenst (jemsför v. 16—18). Derom talar Apostelen i nästa vers, med exemplet af de döda, och säger:

7. Ty den som dödd är, han är rättfärdigad från synden.

Detta är en allmän sats om alla döda *), hwilken Apostelen tillägger för att ännu mer inpräglade de närmast föregående orden: "att wi icke härefter skole tjena synden." Till svar på frågan i v. 1: "Skole wi blifwa i synden" etc. hade han först sagt: "Wi, som äro döde ifrån synden, huru skulle wi ännu lefwa uti henne?" Sedan han nu i v. 3—6 utvecklat huru wi äro döde ifrån synden ("döpte till Christi dödd," "inplantade till Hans döds likhet", "med Gonom begrafne" o. s. w.) så upprepar han här åter sitt första svar och belyser det nu med en allmän sats om alla döda: Den som är dödd, han är rättfärdigad ifrån synden, d. ä. han är icke mer en syndare, han är nu så fri från synden, att han måste äfwen i detta hänseende förklarad rättfärdig **). Så skole och wi, som äro döde ifrån synden, icke mer tjena henne: ty det göra icke de döde. Att detta är tankegången, märke wi ytterligare af v. 11, der Apostelen säger: "Så håller och I eder dertför, att I ären döde synden och lefwen Gudi." Dert hån syftar Apostelen, neml. att de Christne skola betrakta sig såsom de der alldeles, lika med de döde, tagit afsted från lifwet i synden och nu stått upp i en ny werld. Huru skulle wi då ännu lefwa i synden eller "tjena" henne? Nej, de Christnas lif är i Kristus, Hans sällskap och Hans förebild; synden är icke mer vårt lif, utan vår plåga och dödd. Detta bewisar nog tydligt, att wi äro till anden döde ifrån synden. Då böre wi och anwända oss af en så stor nåd, troget följa den heliga Ande ochakta oss för att åter blifwa beswiktne af fienden eller af "syndens bedragelse," utan alltid wandra i det nya lefwernet efter vår saliga kallelse och vår nya williga ande. Dertill förläne oss Gud sin nåd. Amen.

*) Att taga dessa ord annorlunda, medför stora swårigheter, för text och sammanhang m. m. Se D:r Meyer.

**) Uttrycket "rättfärdigad från synden" tyckes syfta på brottslingar som afståttas, hwilka wanligen anses med döden hafwa försönat sig med samhället och ej mer böra dömas; men man säger också i allmänhet om de döde: "de göra intet ondt;" de äro deruti rättfärdige.

Nytt och gammalt från Nådens rike.

Efter ett år bortgången. "Pröfwer eder sjelfwa om I ären i tron."

En dag mot slutet af året wandrade pastor B. genom en af de förnämsta gatorna i staden, och inträdde slutligen i en handels-bod, tillhörig Herr F., som war en af hans flitigaste åhörare. Hans ärenden war wäl egentligen att göra åtskilliga uppköp, men han önskade tillika att, om tillfälle gäfwes, få säga ett allwarligt ord till nämnde Herr F.

Wid sitt inträde blef pastorn icke litet förwånad öfwer den oreda och förwirring, som rådde i boden. De flesta warorna woro nedtagna från hyllorna och uppstaplade på disten. Andra lågo omkring på golvet, och under det några bodbetsfenter woro sysselsatta med att uppmåta och åter sammanrulla tygstycken, sprungo andra brådstande omkring, allesammans synbarligen upptagna af angelägna göromål. Herr F. sjelf satt wid sin pulpet, fördsjupad i räkning.

Snart hade pastorn gjort sin handel, och han ämnade just afslåna sig, för den synbara brådstan, då Herr F. stynbade från sin pulpet, för att helsa sin pastor.

"Som ni ser, äro wi i dag mycket sysselsatta", sade köymannen.

"Jag ser det", swarade pastorn; "ni har wist gjort en god affär, slutat bort ett större parti af edra waror."

"Å nej," sade köymannen, leende; "wi inventera blott vårt lager."

"Är det så? men säg mig, om ett sådant arbete werkligen är nödwändigt?"

"Alldeles nödwändigt, fastän det icke är angenämt. Jag har emedertid gjort det till en regel, att wid slutet af hwarje år gå igenom mitt lager och avsluta mina böcker. Det gifwes wissserligen handlande, som icke göra sig denna möda; men jag för min del tycker, att det skulle wara mycket oroligt att börja ett nytt år, utan att weta huru mina affärer stå."

"Deri har ni fullkomligt rätt," swarade pastorn, "och jag hoppas att edert arbete denna gång skall utfalla till eder fulla belåtenhet."

"Jag hoppas det; men jag är dock icke wiss derom," sade köymannen hastigt och med ett uttryck af oro i ansigtet. "Jag har under det förflutna året gjort många swåra förluster. Om några dagar blir dock allt detta utredt. — Jag är ledsen att i dag ej kunna bedja eder sitta ned; men snart hafwa wi nyårsdagen. Käre herr pastor, kom då till mig, jag skall då wara fri ifrån allt detta bråk."

Pastorn lofwade komma, tog affled och lemnade boden, under det Herr F. återwände till sina räkenskaper.

Nyårsdagen kom. Efter gudstjenstens slut begaf sig pastor B. till sin wåns boning. Af köymannens glada ansigte och synbara belåtenhet, kunde man förstå, att års-inventeringen hade utfallit på ett synsamt sätt. Efter en stunds samtal, sade Herr F. ändligen: "Ni

kan lyckönska mig; mina affärer stå mycket bättre, än jag hade vågat hoppas det."

"Det gläder mig," sade pastorn. "Ni har då så mycket mer orsak att tacka honom, som gifwit eder allt detta goda. Men säg mig också något om de förluster," ni för några dagar sedan antydde."

"De kännbaraste och mest owäntade, jag haft att erfara, hafva kommit från en man, som jag tror ni känner; jag menar Jacob U."

"Jag har verkligen i många år känt honom. Stacks U.; jag har hört sorgliga ting berättas om honom. Kan det wara sannt?"

"Om ni hört, att han är alldeles ruinerad, knappast kan betala sina borgenärer 10 procent, då har ni hört rena sanningen." Och nu följde en omständlig berättelse om herr U:s beslagansvärda borgenhet, huru stora hans skulder woro, huru oförmodad hans ruin, huru oaffigtligt han nu blef orsak till många förlust o. m. d. Derpå frågade pastorn:

"Jag har alltid ansett honom för en wälmående köpman och en redlig och rättsskaffens man; — säg mig, huru skall man kunna förklara hans bantrutt?"

"Eroligtwis är den en följd af obetänksamma handelsföretag och ett alltför stort förtroende till sig sjelf och andra."

"Men det är mig alldeles obegripligt, att den stacks U. icke i tid insåg hwart det skulle bära."

"Det är dock icke så obegripligt, käre Herr pastor; jag är icke alls förwånad öfwer hwad som händt honom, sedan jag i går så weta, att han på många år icke inventerat sitt lager eller afflutat sina räkenskaper."

"Och tror ni, att detta kan wara tillräckligt att förklara"

"Tillräckligt att förklara det; och hade jag haft den ringaste aning om en sådan försumlighet, så skulle jag icke lånat U. en enda riksdaler."

"Det är således af högsta wigt för en köpman, att ibland gå igenom sitt lager och sina böcker?"

"Ja, utan twiswel."

"Och ni säger dock, att många uraktlåta det."

"Jag fruktar, att så är."

"Men hwad kan wara orsaken till en sådan försumlighet?"

"Det är wist icke swårt att finna, hwarföre så många församma eller blott uppskjuta denna nödwändiga pligt. Det är ett mödosamt och obehagligt arbete, och derföre uppskjuta somliga det till en lägligare tid, som kanske aldrig kommer. Andra åter äro så själva, att deras affärer stå wäl, att de icke anse nödigt gå igenom sitt lager och sina böcker, fastän de i allmänhet medgifwa, att andra borde göra det. Jag tror, att det desutom gifwes många, som hafwa en dunkel aning om sin dåliga ställning; men just derföre frukta att anställa en undersökning, som skulle göra saken känd och uppenbar."

"Jag förstår eder; och följderna af ett sådant förhållande"

"Ja, följderna äro sorgliga, såsom t. ex. för denne Jacob U.; ty jag är säker, att om han i tid haft mod att troget och noggrant

undersöka sina böcker, så skulle han nu icke vara ruinerad. — Men detta är ett ledsamt ämne på Nyårsdagen; vi skola tala om någonting annat."

"Blott ännu några ögonblick", sade pastorn, hwars ansigte förändrade de allvarliga tankar, som rörde sig inom honom, och hwars röst antog ett eget uttryck af bekymmer och deltagande — "under det ni talat med mig, har jag tänkt på — och har ni sjelf aldrig tänkt det? — att hundrade, ja, tusende mennistor omkring oss göra sig skyldiga till en annan dylik, men ännu mycket olyckligare försummelse, som blir orsaken till deras ewiga förderf."

"Förlåt, käre herr Pastor; jag förstår icke hwad ni menar."

"Ni förstår mig icke. Men ni har dock många gånger hört Apostelns förmaning: Försöker eder sjelfwa, om I ären i tron; pröfwer eder sjelfwa." Och är det icke uppenbart, att många af dem som hålla det för högst wigtigt att noga weta huru det står till med deras affärer, likwäl genom en eller annan orsak antingen helt och hållet försumma, eller också till lägligare tid uppsjuta att undersöka sin själs tillstånd, sin ställning inför Herren?

"Det är sannt: ni har alldeles rätt, Herr pastor."

"Under de många år jag arbetat såsom själasörjare, har jag fått se många, som år efter år med utwärtens öron hört Evangelii predikan, men dock aldrig blifwit omvända och saliga mennistor. De komma såsom Guds barn komma och sitta tillsammans med dessa framför mig i kyrkobänken, men deruti består också all deras fromhet; Ordet har aldrig fått komma ned i deras hjertan. Tror ni, att det skulle vara så, om de någonsin med allwar och uppriktighet undersökte och pröfwade sitt werkliga förhållande till Herren, som dock genom sin Apostel gifwit oss alla den allwarliga förmaningen: Så låt oss nu frukta, att wi icke försumme det löfte som är, att wi skola ingå uti Hans rolighet; och att ibland oss icke någon tillbaka blifwer."

Drolig och sömnlös låg Herr J. följande natt på sitt läger. — Långe hade Herr J. varit en Ordets hörare, men upptagen af detta lifwets mångahanda besyr, hade han aldrig tagit det till sitt hjerta. Nu war dock stunden kommen, då Herrans Ande fick börja sitt wälsignade werk. Genom pastorns ord hade han fått ett styng, som han icke kunde undkomma.

"Hwad kunde väl pastorn mena med att undersöka sin själs tillstånd?" så sade han till sig sjelf. "Skulle det vara en wink åt mig. — Försöker eder sjelfwa, om I ären i tron; — Är jag i tron? Att vara i tron — det vill säga, att genom tron på Christus vara omvänd, hafwa Christi Ande, och hafwa hans kärlek utgjuten i sitt hjerta, försöka synden och werlden. Det har jag nog ofta hört i hans predikningar bewisas ur Guds Ord. Att vara i tron — det vill säga att hafwa ett nytt andeligt sinne, lefwa efter Ordet, hafwa gemenskap med Gud i bönen, med ett ord, det är att vara född på nytt."

"Är jag i tron? Jag har wist länge regelmesigt gått i kyrkan;

jag har läst Guds ord. Ut i handel och wandel har jag varit rätt-
 skaffens; jag är ej en hårdhjertad fordringsägare; jag har ett godt
 namn och rykte — men är jag i tron? Är mitt hjerta rättfärdigt?
 Jag har wißt ofta hört talas om bättring, om tro, om helgelse. Men
 har jag verkligen sjelf erfärit allt detta? Är jag försonad med Gud
 genom Hans Söns död? Har jag frid med honom? — Är jag be-
 redd att dö? Kan jag utan fruktan kallas min domare?"

Desa och dylika frågor trängde sig in på Herr F. under nat-
 tens ensliga timmar. Ut i medvetande af sin redbara wandel och sitt
 bruk af Ordet hade han förut trott allt vara väl. Men nu, då
 Herren begynte hålla räkenskap med honom, så han se, att han war
 skyldig tio tusen pund och icke hade det han kunde betala med. Ut
 denna sin nöd så dock den arme mannen nåd att wända sig till Go-
 dom, som utan penningar och för intet gifwer det guld, som genom-
 eldadt och bepröfwadt är.

Ären ila bort. "Den rättfärdige warder med plats salig." Wätte
 derföre hwar och en af oss, — då wi ju alla äro i fara, wi finnas
 på jorden och gå emot ewigheten, — allwarligt inför Herren göra oss
 sådana frågor: När gjorde jag upp min sak med Herren? Står jag
 nu i tron? — i Hans nåd och wänskar, så att jag kan i denna stund
 dö och möta Domaren? Tiden ilar med oss mot ewigheten. "Pröfwer
 eder sjelfwa om I ären i tron!"

Register öfwer de smärre artiklarne i Pietisten 1861.

Nam. Första siffran anvisar Numret, den andra, sidan.

Härnössamhets-medel. Hvad är olycka?	1: 15
"Håll uppå i tid och otid."	2: 29
"Warer nyktere och waker."	2: 30
Goda, tänkvärda yttranden 3: 48; — 5: 80; — 6: 96; — 8: 128; —	10: 140
"Straffet lærer att gifwa akt på orden."	4: 61
En sällsom omvändelse-historia. Auktionen	4: 63
Gud skall wisa mig vägen	6: 92
Ett kraftigt medel mot ofördragsamhet och misshelåtenhet	6: 95
"Jag lägger dina fiender till din fotapall."	8: 126
Så snart ögat wändes från Gud rubbas trons frid	11: 173
"Ja, Gader, så hafwer varit behagligt för dig"	11: 174
Christi fortfarande underverk	11: 176
"Pröfwer eder sjelfwa, om I ären i tron"	12: 191

Härmed är nu denna årgång slutad. Och för ny prenume-
 ration blifwer, såsom förut är anmälbt, priset likasom förut, neml.
 1 R:dr 50 bre per ex., men för dem som taga minst 10 ex. på
 en hand: 1 R:dr 25 bre.

De som wilsja prenumerera, täcktes för widare underrättelser
 observera anmälan i föregående R:r.

Redaktionen af Pietisten, Stockholm.

th.
dt.
?
en
d
e
t.
t
d
r
ti
r
t.
t
s
p
d
r
e